

ΔΙΑΒΑΣΜΑΤΑ / Η νοσταλγία των δικών μας ανθρώπων

29/09/2014

Γράφει η **Έλενα Αρτζανίδου**

«Θέλω πάντα να γελάς», Φραντζέσκα Αλεξοπούλου-Πετράκη, Εικόνες: Σάντρα Ελευθερίου, εκδ. Παπαδόπουλος

Όταν η Γιοσίμη μπήκε στη ζωή της Χαράς, το γέλιο, τα παιχνίδια, οι ζωγραφιές, τα όμορφα απογεύματα πλούτισαν τον κόσμο και των δύο κοριτσιών.

Όταν όμως το γέλιο χάθηκε από το πρόσωπο της Γιοσίμη πρώτη το πρόσεξε και προσπάθησε να βρει την αιτία η Χαρά, κολλητή της φίλη.

«Γιατί η χαρούμενη και δοτική Γιοσίμη βασίλεψε!», αναρωτήθηκε η Χαρά και πείσμωνσε να μάθει.

«Μα, γιατί αύριο στην πατρίδα μου, στη χώρα του ανατέλλοντος ηλίου, στη μακρινή Ιαπωνία, όπως κάθε χρόνο την 3^η Δευτέρα του Σεπτέμβρη γιορτάζουμε όλοι τη «Μεγάλη γιορτή». Είναι η μέρα του παππού και της γιαγιάς», θα της αποκάλυπτε η Γιοσίμη.

Με τρυφερότητα, έντονα συναισθήματα η ευφάνταστη ιστορία της Φραντζέσκας Αλεξοπούλου, αναδεικνύει ανάγκες μεταναστών που δεν έχουν να κάνουν μόνο με χρήματα ή διαπροσωπικές σχέσεις στον άλλο τόπο. Αντίθετα με επιτυχία η συγγραφέας, απευθυνόμενη σε μικρούς αναγνώστες, φωτίζει μια μεγάλη επίσης ανάγκη όσων ζουν μακριά από την πατρίδα τους, όπως την έλλειψη των δικών τους ανθρώπων. Ανθρώπων που αναγκάστηκαν να αφήσουν πίσω.

Ο πλούσιος, στρωτός λόγος δίνει επιπλέον δύναμη στην πρωτότυπη της ιστορία και προκαλεί το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

Η πολύ όμορφη εικονογράφηση της Σάντρας Ελευθερίου, προκαλεί κάθε φορά μια στάση στη ματιά και μια ανάσα για να πάει ο αναγνώστης παρακάτω.

Οπισθόφυλλο

Υπάρχουν λυπημένα δέντρα; Υπάρχουν θλιμμένα παιδιά; Υπάρχει η Γιοσίμη, αλλά υπάρχει και η Χαρά που θα κάνει τα πάντα για να φέρει πίσω το χαμένο γέλιο της αγαπημένης της φίλης.

<http://www.thinkfree.gr/?p=100437>